

При цьому необхідно погодитись з думкою В. О. Усатого, що промислова політика безперечно є синтезованим механізмом реалізації державної організаційно-господарської функції, що об'єднує комплекс окремих напрямків державної економічної політики. Враховуючи комплексний синтезований характер слід наголосити, що хоча справді мають існувати основні програмні документи по визначенню промислової політики держави, однак основний акцент має бути здійснено на подальшій розробці спеціальних нормативно-правових актів, що регулювали б відносини пов'язані з забезпеченням промислової політики держави у окремих сферах. При цьому пропонується взяти за основу два критерії – галузевий (за галузями економіки) та територіальний (всеукраїнський, регіональний та місцевий рівні).

Також необхідно виходити з напрямів державної промислової політики, що закріплені у Концепції державної промислової політики України № 102/2003 від 12.02.2003, закріпленої Указом Президента України. Відповідно до неї, основними напрямками є: реформування системи управління промисловістю; структурна політика; інституційна політика та розвиток ринкових відносин; науково-технічна та інноваційна політика; політика у сфері інвестицій; політика у сфері внутрішнього і зовнішнього ринків; управління державною власністю; фінансово-кредитна політика; кадрова політика; соціальна політика; політика у сфері екологічної безпеки; регіональна промислова політика; інтеграція України в європейську і світову економічну спільноту. Як бачимо, законодавець при визначенні напрямів об'єднав одразу багато критеріїв, виокремивши напрями за галузевими та територіальними ознаками та навіть за окремими сферами (так, політика у сфері екологічної безпеки є об'єктом вивчення суміжної сфери забезпечення національної безпеки).

Враховуючи проголошений нашою державою курс на децентралізацію слід наголосити на важливість подальшого розвитку механізму забезпечення не тільки промислової політики держави, а й регіональної промислової політики, що має враховувати як загальні засади державної політики у цій сфері, так і специфіку окремих регіонів.

Слід зазначити, що промислова політика держави без сумніву є комплексним феноменом. Для створення ефективного діючого механізму забезпечення промислової політики України необхідним є також створення механізмів забезпечення окремих галузей промисловості. Так, В. О. Усатий зазначає, що «необхідно відокремлювати та визнати складовою промислової політики держави законодавчу інноваційну та інвестиційну політику держави, завданням якої може бути реалізація державної інноваційної та інвестиційної політики держави шляхом формування плану законодавчих ініціатив, обов'язкових до виконання визначеними нормотворчими органами, за рахунок встановлення кола існуючих джерел інноваційного та інвестиційного законодавства». Пропонується виокремлювати не тільки інноваційну та інвестиційну складову, а й складові по галузям економіки (енергетична, оборонна тощо).

Одержано 17.04.2018

УДК 346:12

Олександр Олександрович ПУЧКОВ,

студент групи Ф-6-ПЗдмс-16-1 ХНУВС

Науковий керівник: завідувач кафедри правового забезпечення господарської діяльності факультету № 6 ХНУВС доктор юридичних наук, професор Гетманець О. П.

ОКРЕМІ АСПЕКТИ ГОСПОДАРСЬКО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ

Сьогодні слід відмітити важливість забезпечення національної економічної безпеки нашої держави. Враховуючи значну небезпеку економічної експансії інших країн та транснаціональних корпорацій, та стрімкий розвиток світової економіки в цілому, першочерговим завданням нашої країни є забезпечення підтримки конкурентоздатності вітчизняного товаровиробника та економічної безпеки в цілому.

Перш за все необхідно визначитись з поняттям «технологічна безпека». На разі слід констатувати відсутність чіткого визначення поняття «економічна безпека», забезпечення якої є, відповідно до ст. 17 Конституції України, однією з найважливіших функцій держави. Справді, таке поняття містилось у Концепції (основи державної політики) національної безпеки України. Однак ця Концепція втратила чинність після прийняття Закону України «Про основи національної безпеки України». У цьому ж Законі відсутнє визначення економічної безпеки як поняття. Визначення економічної безпеки міститься у Методичних рекомендаціях щодо розрахунку рівня економічної безпеки України, затверджених наказом Міністерства економічного розвитку і торгівлі України № 1277 від 29.10.2013. Однак ці рекомендації мають рекомендаційний та роз'яснювальний характер, а отже та не є обов'язковими та не мають сили закону.

Тому пропонується перш ніж визначати окремі особливості забезпечення економічної безпеки визначитись з самим поняттям. Наразі єдиного визначення прийнятого науковою спільнотою в Україні не має. Можливим для застосування є поняття, запропоноване А. І. Денисовим, який зазначає, що економічна безпека – «це такий стан держави, за якого відбувається підтримка стабільного правового господарського порядку, забезпечується сталий розвиток національної економіки, забезпечується відновлення економічного розвитку і відсутні внутрішні і зовнішні загрози національній економіці».

Подібне визначення пропонується закріпити у окремому нормативно-правовому акті, наприклад, Законі України «Про засади економічної безпеки», що чітко встановлював би правові засади захисту економічної безпеки.

Закон України «Про основи національної безпеки» є надто загальним і регулює всі сфери національної безпеки. Тому доречним вбачається прийняти спеціальний Закон, де дати не тільки чітке визначення економічної безпеки, окреслити функції держави в цілому і функції окремих її органів, але й забезпечити регулювання відносин щодо встановлення імпорто-експортного балансу та закріпити правові основи ефективного механізму забезпечення національної економічної безпеки. Важливим вбачається закріпити всі норми такого механізму у єдиному спеціальному законі, щоб виключити розпорошення норм по багатьох нормативно-правових актах з метою протидії виникненню колізій та складностей у розумінні чи знаходженні таких норм як спеціалістами так і неправниками.

Крім того, враховуючи закордонний досвід, доцільно розробити не тільки Стратегію національної безпеки в цілому, а й стратегію забезпечення національної економічної безпеки та безпеки по окремих сферах (енергетичної, екологічної

безпеки тощо). Всі такі Стратегії мають бути прийняті на державному рівні та прямо застосовуватися під час здійснення повноважень відповідними державними органами.

Одержано 17.04.2018

УДК 346.12

Олена Володимирівна ОЛЬХОВСЬКА,

студентка групи Ф-6-ПЗдмс-16-1 ХНУВС

Науковий керівник: доцент кафедри правового забезпечення господарської діяльності факультету № 6 ХНУВС кандидат юридичних наук Сядриста І. І.

ТЕХНОЛОГІЯ ЯК ОБ'ЄКТ ГОСПОДАРСЬКО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ

У наш час розвиток технологій не стоїть на місці і потрібно здійснювати інноваційний розвиток у нашій державі. Це викликано зокрема й тим фактором, що присутня досить велика конкуренція на ринку технологій.

Згідно з Законом України «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій», технології – це результат науково-технічної діяльності, сукупність систематизованих наукових знань, технічних організаційних та інших рішень про перелік, строк, порядок та послідовність виконання операцій процесу виробництва та/або реалізації і зберігання продукції, надання послуг. Нажаль цей закон регулює лише відносини пов'язані з трансфером технологій та не зовсім зрозуміло чи можна використовувати його у інших сферах.

Технології як об'єкту господарського обороту безперечно потрібен захист. Водночас вкрай складно забезпечити такий захист у випадку відсутності офіційного визначення об'єкту. Тому першочерговим завданням є саме надання такого визначення.

Для надання визначення технології пропонується виділити наступні її риси.

1. Складна будова. Це структура що складеться з багатьох компонентів. Наприклад з: виробничих методів і процесів, механізмів, устаткування, приладів, приборів, верстатів, документів, що підтверджують правомірність використання об'єктів права інтелектуальної власності, тощо.

2. Взаємозв'язок компонентів. Технологія виникає лише внаслідок взаємодії окремих її компонентів.

3. Системність. Компоненти технології є чітко структурованими

4. Має соціальний характер. Все населення користується технологіями які в наш час просто стають незамінними помічниками у житті 21-го століття, від простої кухонної техніки до нових гаджетів.

5. Вартісність. Технологія має певний вартісний характер.

6. Невичерпність. Технології є не вичерпним ресурсом, оскільки їх використання не призведе до можливості їх зникнення.

На основі цих характерних рис пропонується затвердити на державному рівні визначення технології як об'єкту господарсько-правового регулювання. Крім того, вбачається доцільним встановити спеціальний режим захисту для технологій, враховуючи їх важливість. Крім того, доцільно створити окремі особливі режими захисту для окремих видів технологій: оборонних, екологічних, тих, що становлять державну таємницю тощо.

Цікавим вбачається виокремлення окремими дослідниками групи технологій соціального управління – технологій, що не впливають на виробництво товарів та послуг, однак можуть впливати на їх споживання. Мова йде зокрема про нейролінгвістичне програмування (NLP). Так, Р. В. Ваксман зазначає, що NLP має бути визначено у законодавстві про рекламну діяльність та введенні певного обмеження та нормативи для технологій що маніпулюють людською свідомістю. Цей вид технологій пропонується не тільки захистити, однак й певним чином лімітувати його використання.

Підбиваючи підсумки, пропонується затвердити на державному рівні визначення поняття «технологія» та розробити чітку класифікацію технологій за видами. На основі такої специфікації мають бути розроблені окремі режими обороту та захисту окремих видів технологій.

Одержано 17.04.2018

НАУКОВИЙ ГУРТОК КАФЕДРИ ТРУДОВОГО ТА ГОСПОДАРСЬКОГО ПРАВА ФАКУЛЬТЕТУ № 2

УДК 346.546

Вадим Володимирович ОСТАПЕНКО,

курсант групи Ф4-402 ХНУВС

Науковий керівник: доцент кафедри трудового та господарського права факультету № 2 ХНУВС кандидат юридичних наук Гончарук В. В.

АНТИДЕМПІНГОВІ ЗАХОДИ: ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ПРАКТИЧНОГО ЗАСТОСУВАННЯ В УКРАЇНІ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

Останнім часом часто спостерігається стрімкий зріст суб'єктів господарювання у всіх сферах господарської діяльності. Мається на увазі, що кількість підприємств, фізичних осіб-підприємців, юридичних осіб значно збільшується. Це